

Sabotagen og det danske Folk

I et af sine tre Foredrag om Sabotage sagde ORSagfører Krenchel: „Lad os danne en ny Organisation med den Opgave at bekæmpe Sabotagen“. Den 29. September meddeltes det offentligt, at hans Parole var blevet fulgt, Organisationen var dannet — som en Afdeling af Schalburgkorpset! Hr. Krenchels Optrædens sande Karakter kunde ikke være belyst paa en mere slaaende Maade. Alligevel skal vi noget mere indgaaende beskæftige os med hans Propaganda, dersom den trods alt skulde have gjort Indtryk paa visse oprigtige, men kortsynede Landsmænd.

Det, der i Tyskernes Øjne gjorde Krenchel til et værdifuldt Aktiv, var for det første, at han optraadte som en „god Dansker“, der uden Blusel tog Kongen til Indtægt og endog „turde“ sige Tyskerne nogle borgerlige Ord; for det andet,

at hans ærværdige Titel som Overretssagfører forlenede ham med et Skær af Tilforladelighed og Besindighed. Nogle Ord om Personen Krenchel vil være tilstrækkeligt til at afsløre, at begge disse tilsyneladende Fortrin er illusoriske. Han har — som Nazisternes øvrige Medløbere — altid været en Outsider, afsporet i mere end een Henseende. Med et lige stort Maal af Fanatisme og Forvirring har han i Aarenes Løb bekæmpet Krig, Alkohol og Kristendom uden dog nogensinde at opnaa andet end at vække en kortvarig Opsigt. Paa Grund af svigtende Dømmekraft ogsaa paa det økonomiske Omraade blev han for en Række Aar siden umyndiggjort i formueretslig Henseende. Han er blevet udelukket af en lang Række Ungdoms- og Sportsorganisationer. Politisk tilhørte han oprindeligt det Radikale Venstre, men efter Besættelsen ka-

stede han sig i Nazisternes Arme og deltog bl. a. i Undervisningen paa det tyske Institut paa Østre Alle. Som Eksempel paa hans Begrebsforvirring skal nævnes, at han i Protest forlod dette Institut, da Tyskerne havde taget vore 6 Torpedobaade i 1942, men nu, da de stjal hele vor militære Udrustning, meldte han sig atter under deres Fane! Ligesaa betegnende er det, at denne gamle Anti-Krigsmand nu optræder Haand i Haand med Nazisterne, der har Vold og Krig som Program — for at mane den Sabotage i Jorden, hvis Formaal det er at svække Krigsproduktionen. — Krenchel hævder ikke at have faaet en Øre for Offentliggørelsen af sine Foredrag — men glemmer at fortælle, at han ihvertfald har prøvet paa at faa det, idet han efter den første Artikel henvendte sig om Honorar paa POLITIKEN. Man afviste ham under Henvisning til, at Offentliggørelsen var paabudt af den tyske Censur. I dennes Meddelelse til Bladene af 13. Sept. hedder det ordret: »PRIVAT FOR REDAKTIONERNE. FORTROLIGT. Nedenstaaende Gøngivelse af Overretssagfører Krenchels Udtalelser i Radioen Søndag om Sabotage udsendes herved gennem RB. De skal (!) offentliggøres i samtlige Dagblade, maa (!) ikke deles og skal (!) fremkomme i det først mulige Nummer af Bladene ... CENCUREN.«

Det er altsaa ikke en besindig dansk-sindet Mand, der har talt, men et afsporet og forvirret Individ, der søger at slaa Mønt af Konjunkturerne. Forskræmt af nogle iøvrigt temlig taabelige Trusler har han nu søgt Beskyttelse hos sine „Foresatte“, idet 4 SS-Mænd bevogter ham Dagen igennem.

Men alt dette vilde være af mindre Betydning, hvis Hr. Krenchel for en Gangs

Skyld nu havde noget vægtigt at sige os. En Gennemgang af hans Argumenter vil vise, at dette ikke er Tilfældet.

Lad os se paa hans Paastande een for een. For det første hævder han, at *Sabotagen ødelægger vort Produktionsapparat*, hvilket vil skade os selv, naar Krigen er forbi. Vi maa alle beklage den Ødelæggelse af danske Maskiner, som er Sabotagens uundgaaelige Følger. Men hvis vi ikke bl. a. ved Sabotage viser vor Vilje til selv at føre Kampen mod Tyskerne, vil de Allierede med Rette betragte os som Fjendeland med de Følger, dette faar i Efterkrigstiden. Et intakt Produktionsapparat vilde være os til liden Nytte, saafremt vi ikke kunde faa Næringsmidler og Raastoftildelinger fra de sejrende Allierede. Den danske Modstandsbevægelse er ikke et Led i den engelske Krigsførelse, men i den danske, der iværksættes paa dansk Initiativ og kun af danske. Den tilsigter en Svækkelse af Tysklands Kamp og dermed en Forkortelse af Krigen.

Krenchels næste Argument er, at *vore Leverancer intet betyder for Tysklands Krigsførelse*. I sit sidste Foredrag pegede han selv paa det mærkelige i, at Besættelsesmagten saa gør sig saa store Anstrengelser for at hindre Sabotagen. Men, sagde han, det maa overlades til Tyskerne selv at svare paa dette, og i næste Aandedræt tilføjede han, at de sikkert vilde sige, at Sabotagen var en fjendtlig Handling, vendt imod Værnemagten, og derfor maatte den bekæmpes. Altsaa en Indrømmelse af, at det faktisk er Værnemagten, Sabotagen rammer!

Sabotagen rammer uskyldige, der ikke har arbejdet eller kun arbejdet lidt for Tyskerne, siger Krenchel. Som Eksempel nævner han Tybrings elektrokemiske

Krystalindustri. Indehaveren har selv sagt ham, at han ikke leverer noget til Krigsbrug. Men dette er ikke rigtigt; ifølge paalidelige Oplysninger fremstiller Tybring en Lyddetektor til Opsporing af Undervandsbaade, et sjældent og værdifuldt Krigsapparat. Han sælger det ikke direkte, men gennem Handelsfirmaet UNITAS, Paa samme Maade forholder det sig med andre Firmaers Erklæringer om, at de ikke handler med Tyskerne. Det virkelige Forhold er, at de enten sælger gennem danske Handelsfirmaer, eller fremstiller Halvfabrikata, som færdigbehandles af andre danske Fabrikker.

Vi faar nødvendige Varer til Gengæld for det, vi leverer, er næste Paastand. Som Eksempel nævnes, at en Skotøjsfabrikant eksporterer Sko for at kunne importere en vis Garvesyre. Men har Krenchel da ikke forstaaet, at andre undertrykte Lande har spændt Livremmen adskilligt mere ind end vi, og at oprigtigt fædrelandskærlige Danske hellere vil undvære baade Garvesyre og meget andet end se deres Land hjælpe Nazisterne?

Sabølerne er hensynsløse og udsætter Landsmænd for Fare, hvor mange kunde ikke være blevet dræbt ved Eksplosionerne! jamrer den veltalende Overretssagfører. Men vi andre har saa megen Realitetssans, at vi fæstner os mere ved de talrige uskyldige Medborgere, der *jaktisk* er blevet myrdet og mishandlet af Værnemagten, end de Ofre, Sabotagen ikke har kostet.

Og endelig hævder Krenchel at *Sabotagen ikke hindrer Bombeangreb.* Se f. Eks. Holland og Belgien, hvor der er store Angreb trods Sabotage. Vi kan svare, at Sabotagen i Danmark efter sagkyndig Udtalelse er mere effektiv end i de nævnte, og dette kan meget vel være

en medvirkende Aarsag til, at saa faa engelske Bomber er faldet over vore Omraader. Altsaa atter et Kørthus, der maatte styrte sammen for Germanernes Lærling.

En koldsindig Gennemgang af Krenchels Propaganda viser altsaa, hvor naive, kortsynede og forfalskede hans Argumenter er, — som de maa blive det, naar man skal tale Nazismens Sag. Men derfor skal man ikke forsværge, at de kan gøre Indtryk paa Folk, der enten ikke kan tænke selvstændigt eller ikke kommer i Besiddelse af de faktiske Oplysninger, som slaar Grunden væk under ogsaa den tyske Agitation. Af Hensyn til disse svage Sjæle er det vigtigere end nogensinde, at den frie Presse vinder saa stor Udbredelse i Befolkningen som overhovedet muligt, saa den Gift, Radioen og Dagspressen for Øjeblikket tvinges til at sprede i det danske Folkelegeme, kan neutraliseres. Det skal ikke lykkes v. Hanneken med disse Snigmetoder at svække det danske Sammenhold.

Men i eet har Krenchel trods alt Ret: baade Sabotage og Undtagelsestilstand rammer en Mængde Mennesker økonomisk. Den Byrde, de herved kommer til at bære, er alles og bør bæres af alle. De offentlige Myndigheder kan gennem den sociale Forsorg gøre meget for at hjælpe ved at lade alt for stive Regler og Begrænsninger slumre. Men ogsaa alle vi andre bør — ikke alene af vor Overflod, men ogsaa af vore Fornødenheder — gøre, hvad vi kan, for at støtte Frihedskampens Ofre. Det er vor Krigs Samaritergerning.

Svaret paa Krenchels Propaganda maa være, at vi ikke svækker, men styrker, Modstanden mod Tyskerne, og at alle de, der ikke direkte deltager i Frihedskampen, hjælper dens Ofre og Soldater.